

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 14484/13
Дана 04.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., ..., Б.Б. из ..., ..., В.В. из ..., ... бр. ..., Г.Г. из ..., ..., Д.Д. из ..., ..., Ђ.Ђ. из ..., ..., Е.Е. из ..., ..., Ж.Ж. из ..., ..., З.З. из ..., ..., И.И. из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Јасмина Михајловић, адвокат у Ваљеву, Карађорђева 117-121, против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-412/2013-01 од 09.08.2013. године, у правној ствари признања права на исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа одржаној дана 04.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-412/2013-01 од 09.08.2013. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Обавезује се тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцима на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 37.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 9 У. 3183/13 од 24.04.2013. године одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца, полицијских службеника Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Шапцу, на решење Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Шапцу, број 120-20/13 од 05.07.2013. године, којим је одбијен захтев тужилаца за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, као неоснован.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.09.2013. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Хронолошки описују ток поступка од подношења захтева 05.09.2006. године, доношења пресуде Врховног суда У. 6196/06 од 03.10.2007. године којом је усвојена њихова тужба и поништено решење Жалбене комисије, до одлуке Уставног суда Србије Уж. 5256/2011 од 04.03.2013. године којом је усвојена уставна жалба и пресуде

Управног суда 9. У. 3183/13 од 24.04.2013. године у извршењу које је оспорено решење донето. Наводе да Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених у Министарству, већ да у члану 32. прописује да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи да се на запослене у Министарству унутрашњих послова примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама. Истичу да је директивом Европске уније о радном времену број 2003/88 ЕЗЗ од 04.11.2003. године прописано да је максималан број радних сати у недељи 48, укључујући и прековремене сате, што је прихваћено и у нашем законодавству (члан 53. Закона о раду). Даље указују на одредбе члана 2., 4. и 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама и на одредбу члана 23. Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима у смислу којих тужиоци имају право на додатак на плату за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу као и да се ови додаци морају утврђивати појединачно за сваког запосленог, јер су везани за време проведено на раду. Указују да се плате за све припаднике полиције обрачунавају на бази 174 радна сата месечно, без обзира колико су сати месечно радили, а да они раде прековремено и преко 8 сати недељно, чиме им се грубо крше уставна права на ограничено радно време, а да им при томе ништа није плаћено. Истичу да тужени у конкретном случају није ни утврђивао чињенично стање, није исказао колико тужиоци имају прековремених сати рада, рада на дане празника, и рада ноћу, да ли су донета решења о прерасподели радног времена и колики је укупан фонд радних сати тужилаца, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. Додају да је тужени погрешно применио материјално право из разлога што сматра да су тужиоци појединачним решењима првостепеног органа о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу и истичу да се у појединачним решењима о утврђивању коефицијената тужиоцима нигде не каже да су у коефицијент урачунати и додаци на плату по основу прековременог рада, рада на дан државних и верских празника и рада ноћу. Указују да се увећана средства која Министарство добија за плате радника ОСЛ и ОД не распоређују за ове категорије како је то законом прописано већ се деле на све запослене, без обзира на време ангажовања и да увећани коефицијент имају и запослени у Министарству унутрашњих послова који обављају послове у рачуноводству, радионици, односно запослени који имају стандардно радно време од 40 радних часова недељно и никада не раде ноћу, на дан празника или дуже од пуног радног времена. Сматрају да је неприхватљив став туженог органа да од ступања на снагу Закона о полицији 29.11.2005. године тужиоци остварују право на коефицијент за обрачун плата који је од 30-50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, а да при том нису утврдили да ли је и на који начин првостепени орган применио могућност увећања коефицијента, предвиђену чланом 147. Закона о полицији, да ли су и када донета појединачна решења за припаднике полиције којима се регулише плата по Закону о полицији и о висини средстава потребних за исплату овако увећаних коефицијената. Такође указују да је констатација да увећање од 30% конзумира у себи све додатке на плату, правно и чињенично неодржива истичући да увећања по основу рада дужег од пуног радног времена ноћу и у дане државних и верских празника зависе искључиво од радног ангажовања и утврђују се за сваког службеника појединачно за сваки месец. Истичу да је Уставни суд у одлукама Уж. 1530/08 од 21.01.2010. године, Уж. 292/08 од 17.03.2010. године и Уж. 97/08 од 16.04.2010. године заузео став да припадници полиције имају право на исплату зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане државних и верских празника који су нерадни дани и за време важења Закона о полицији. С обзиром да тужени није поступио по пресудама Врховног суда Србије и Управног суда предложили су да суд, након одржане усмене јавне расправе, у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе туженог да тужиоцима исплати додатке на плату за период од 05.09.2003. године до

05.09.2006. године, у износима утврђеним вештачењем, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, као и да обавезе туженог да тужиоцима накнади трошкове спора у износу од по 30.000,00 динара, увећано 50% за сваког заступаног тужиоца, укупно 1.650.000.00 динара на име састава тужбе, као и за таксу на тужбу и одлуку по ТТ.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је оценио да је тужба основана.

Пресудом Управног суда 9 У. 3183/13 од 24.04.2013. године, донетом у поступку извршења одлуке Уставног суда Уж. 5256/2011 од 13.02.2013. године донете по уставној жалби, овде тужиоца А.А. из ..., поновљен је поступак завршен правноснажном пресудом Управног суда 9 У. 27303/10 од 30.08.2011. године, укинута пресуда Управног суда 9 У. 27303/10 од 30.08.2011. године, тужба тужилаца уважена и поништено решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-580/2010-01 од 09.09.2010. године и враћен предмет надлежном органу на поновно одлучивање са образложењем да је наведено оспорено решење назаконито, првенствено због тога што у проведеном управном поступку у којем је одбијен захтев тужилаца, није утврђена битна чињеница да ли је коефицијент за обрачун плата увећан за 30% свим запосленима у Министарству унутрашњих послова, односно да ли је прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу вреднован при утврђивању коефицијента, на које недостатке су тужиоци указали у жалби, које наводе тужени орган није ценио, при том је наложено да ће приликом одлучивања о захтеву тужилаца за исплату додатка на плату за прековремени рад, ноћни рад и рад на дане државних и верских празника за период од септембра 2003. до септембра 2006. године у поновном поступку тужени орган имати у виду да је до 29.11.2005. године био на снази Закон о унутрашњим пословима, а након тог датума Закон о полицији, који на различит начин уређују ово питање након чега ће, након правилно утврђеног чињеничног стања донети закониту одлуку за коју ће дати потпуне и правилне разлоге.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужилаца да им се исплати додаток на плату за прековремени рад, рад на дан државних и верских празника и рад ноћу, за период од 05.09.2003. до 05.09.2006. године, у поновном поступку поднети захтев одбио као неоснован, јер је нашао да су већ остварили право на увећање зараде по основу посебних услова рада, што подразумева и прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, вредновањем приликом утврђивања коефицијента, те да би усвајањем захтева у овој управној ствари тужиоци наплатили предметна потраживања два пута, једном кроз увећање плате по основу члана 47. став 1. и 2. Закона о унутрашњим пословима, односно члана 147. Закона о полицији, која су већ остварили а други пут кроз управни поступак, односно управни спор у овој правној ствари, доношењем одлуке којом би њихов захтев био усвојен. Првостепени орган притом налази да тужиоцима тражено право не припада из разлога што им је плата већ увећана 30% сагласно одредби члана 47. став 1. и 2. Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС", бр. 44/91...106/03) који се примењивао до 29.11.2015. године којима је прописано да се због посебних услова рада, тежине, природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других министарстава. Поред наведеног, а према образложењу првостепеног решења, ступањем на снагу Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05) дана 29.11.2005. године према одредби члана 147.

наведеног закона запослени у Министарству унутрашњих послова, због посебних услова рада, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, прековременог рада и других видова нередовности у раду остварују право на коефицијенте за обрачун плате који су за 30 – 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, тако да се у смислу цитиране законске одредбе наведеним радницима посебност обављања послова вреднује увећањем коефицијента, да су ове норме *lex specialis* тако да се на запослене у Министарству унутрашњих послова не примењују одредбе општих радно правних прописа о увећаној заради. Даље, према образложењу првостепеног решења, Правилником о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 021-992/96-1 од 05.04.1996. године – 01 стр.пов.бр. 185/05 од 14.01.2005. године који је важио до ступања на снагу Закона о полицији и на основу тог закона донетог Правилника о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 01 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и Ст 01 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године, било је утврђено да запослени у Министарству унутрашњих послова има право на коефицијент који се одређује према платној групи или платном разреду у који се радно место разврстава (члан 2.) и право на увећање тог коефицијента за 30% (члан 3.) и право на коефицијент по основу звања, и чина који запослени има (члан 5.). Даље је наведено да је решењима начелника управе о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плате тужиоцима утврђен коефицијент у складу са чланом 2., 3. и 5. наведеног правилника, те да су, по мишљењу првостепеног органа, тужиоци у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу већ остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу што се види упоређивањем појединачних решења и утврђивањем коефицијената тужилаца са запосленима који имају исти степен стручне спреме, али немају прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу. При томе првостепени орган за упоредног радника за сваког од тужилаца појединачно узима или запосленог радника на административно-техничким пословима у Полицијског станици у Лозници или запосленог на радном месту телефонисте у Одсеку за везу и криптозаштиту у Полицијској управи у Шапцу.

Одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, Жалбена комисија Владе Републике Србије је, прихватајући наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, оцењујући да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења детаљно образложио висину коефицијента тужилаца по правилнику, упоређујући их са коефицијентом плате запосленог који има исти степен стручне спреме, ради на пословима радног места који нема додатка на плату за прековремени рад, рад на дане државног и верског празника и рад ноћу из чега тужени орган закључује да су тужиоци за период за који потражују исплату додатка на плату већ остварили право на увећање коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу у складу са прописима на које се првостепени орган позвао. Тужени орган је такође указао да се у списима предмета налазе и појединачна решења из којих би се могло утврдити да су тужиоци остварили право на коефицијенте који су 30-50% номинално већи од коефицијената за друге полицијске службенике са којима је вршено упоређивање, због чега је жалба тужилаца одбијена.

По оцени Управног суда, образложење решења туженог органа се не може прихватити као ваљано. Ово због тога што се захтев тужилаца односи на период од 05.09.2003. године до 05.09.2006. године у ком периоду је до 29.11.2005. године био на снази Закон о унутрашњим пословима (“Службени гласник РС”, бр. 44/91, 79/91 и 54/96), а након тога Закон о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 101/05), те да је све до 01.01.2007. године био на снази Закон о платама у државним органима и јавним службама (“Службени гласник РС”, бр. 34/01 и 62/06) као и Правилник о правима радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 021-992/96 од 05.04.1996. године... 01 стр.пов.бр. 185/05 од 14.05.2001. године, који је важио

до ступања на снагу Закона о полицији а на основу тог закона је донет Правилник о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године који у утуженом периоду различито регулишу питање исплате увећане зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника који су нерадни. Уставни суд у пресуди Уж. 5256/2011 од 04.03.2013. године као и у већем броју других одлука и Врховни касациони суд заузели су став да полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године имају право на увећану плату због такозване "нередовности" (државни и верски празник, рад ноћу, сменски рад и прековремени рад), у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Општег колективног уговора и члана 108. вежећег Закона о раду као и да наведена лица у периоду од 26.06.2006. године до примене измењеног Закона о полицији (2011. године) намају право на увећање плате по основу нередовности ако је њихова плата увећана од 30 до 50% у односу на друге државне службенике. Из утврђеног чињеничног стања и садржине списима приложених појединачних решења о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата тужилаца не може се закључити да ли је тужиоцима утврђен коефицијент у складу са одредбама цитираног Правилника о платама, нити да су тужиоци за утужени период остварили право на увећање основног коефицијента и то за не мање од 30% како тужени орган погрешно закључује. Првостепени орган утврђује проценат повећања плате тужилаца упоређивањем са платом запосленог на административно-техничким пословима у Полицијској станици у Лозници или са платом запосленог на радном месту телефонисте у Одсеку за везу и криптозаштиту Полицијске управе у Шапцу, противно садржини члана 147. Закона о полицији према којој упоредни радник по правилу треба да буде овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као и тужилац, које нема нередовности у раду.

Дакле, по оцени Управног суда, противно одредби члана 235. у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010), тужени орган није дао јасне разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити наведену повреду правила поступка и донети ново, на закону засновано решење, имајући у виду да у смислу цитираних прописа полицајцима и овлашћеним службеним лицима припада право на увећану зараду до 20.06.2006. године, без обзира да ли су добили увећање од 30% а после тог периода имају право ако нису добили увећање основне плате што је потребно на несумњив начин утврдити за сваког тужиоца појединачно.

С обзиром да је оспорено решење поништено због повреде правила поступка, суд је решавао без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Суд није прихватио захтев тужилаца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које мора отклонити тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, те није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим

што је тужени орган везан премедбама суда у погледу поступка, у амислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредби члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 и 55/2014), обавезао туженог да тужиоцима на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 37.370,00 динара и то за састав тужбе износ од 36.000,00 динара сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 129/07, 53/10 и 15/2012), за таксу на тужбу износ од 390,00 динара и за таксу на пресуду износ од 980,00 динара, укупно 37.370,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ,
Дана 04.12.2015. године, III-7 У. 1448/13

Записничар
Наташа Малинић, с.р.

Председник већа – судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР